

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Fames mater saporis, cibos co[n]dit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

eruciat. oculorum lippitudine, capitis dolore, podagra, & mille malis inductis.

X.

Luc. I.

S. Ambrosius
in tract. de
Helia & ie.
iun. cap. 9.

Thom. Cantiprat.
lib. 2.
Apum. c. 10.
§. 9.

Plutarch. in
Laconic.
Cic. 5. Tusc.

Quid quòd, sine miraculo, ipsa fames est optimum cibi condimentum, quæ dulce facit, quidquid comedunt *esurientes*, quos Deus replet bonis? *Dulciores, post famem, epula fiunt*, ait S. Ambrosius, *quæ assiduitate fastidio sunt, & diuturna cõtinuatione vilescunt. Condimentum cibi ieiunium est. Quanto avidior appetentia, tantò esca iucundior. Commendat sitis poculum, nescit vinum querere. Et mox: Vsu etiam pretiosa degenerant: quorum autem difficilis possessio est, eorum grata perfunctio. Ipse sol, post noctem, gratior: ipsa lux, post tenebras, splendidior: post vigiliam, sopor dulcior: ipsa salus, post aegritudinis tentamenta, iucundior. Ab ipso mundi Conditore didicimus, sepe diuersitatibus cumulari gratiam. Patrociniatur ergo & cõtinuio fames, ut gratior fiat mensa ieiunij. Hæc S. Pater. Narrauit Thomas Cantipratanus, venisse se, in ignotum sibi pagum; & quia pedibus id iter confecerat, longitudine viæ adeò fuisse lassatum, ut, animo fugiente, moriendum sibi putaret. Fratres, qui eum comitabantur, quæ proximè patebat ingressus, domum presbyteri subeunt; sed, aperta ianua, reperiunt clausum miserationi pectus. Neque enim vel nigerrimi panis frustum, pro homine inediâ deficiente, potuerunt obtinere. Inde ergo digressi longè latèque offiatim circumeunt; nec quidquam accipiunt. In extremo pagi angulo casa hærebat, ita pauperis sceminæ contubernium, ut ipsa stipe digna esset. Et tamen hæc, quæ minimum habebat, maximè omnium extitit liberalis. Fragmentum fortè vnicum furei panis illi erat, hoc ipsum dabat, magnum donum, si dantis manum aspicias ac facultatem. Hoc ergo vix spiranti Thomæ obsonium attulerunt. Ille annonam cum socijs diuidendam ratus, omnes ad communem mensam vocauit. Et audi ipsum loquentem. *Resedimus, sub dumo, ait, panem comedimus. Et, licet pallearum ariste, quæ erant in pane, palatum comedentium stimulant, nunquam tamen in vitâ mea sum tam suauis deliciarum edulio delectatus. Optimus coquus est appetitus, quo carent Apicij & manducones, qui nunquam bene cœnant, quia nunquam esuriunt. Est ergo & hæc vtilitas paupertatis, quòd egenis faciat meliùs sapere cibum quemcunque, quàm diuitibus epulas Iouiales: immo & diuitibus, si volunt esse abstinentes. Hinc Artaxerxi & Pto-**

mæo

maxo aqua & panis delitiæ fuerunt ; & à Lacedæmonijs coquus
omnis iuris nigri perpetuo decreto proscriptus est.

Accedit ad hoc libertas animi, & vita curis vacua, quæ est
vel hinc pompæ aulicæ præferenda ; quia illa anxietate libera,
omnia reddit iucunda : hæc autem nunquam quiescit stimulis
atque intemperijs exagitatâ. Appono hîc talia expertum & con-
fitemem Augustinum. *Inhiabam, inquit, honoribus, lucris, coniu-
gio, & tu irridebas. Patiebar in eis cupiditatibus amarissimas difficul-
tates, te proptio tantò magis, quanto minus sinebas mihi dulcescere, quod
non eras tu, &c. Et paulo infra: Quàm ergo miser eram! & quomodo
egisti, ut sentirem miseriam meam die illo, quò, cum pararem recitare
Imperatorî laudes, quibus plura mentirer, & mentienti faueretur ab
scientibus: easq; curas anhelaret cor meum, & cogitationum tabificarum
febris astuaret. Transiens per quendam vicin Mediolanensem, animadu-
verti pauperem mendicum, iam credo saturum iocantem atq; letantem:
& ingemui, & locutus sum cum amicis, qui mecum erant, multos dolo-
res insaniarum nostrarum: quia omnibus talibus conatibus nostris (qua-
libus tunc laborabam, sub stimulis, cupiditatum trahens infelicitatis
meæ sarcinam, & trahendo exaggerans) nihil vellemus aliud, nisi ad
securam lætitiâ peruenire, quo nos mendicus ille iam præcessisset, nun-
quam illuc fortè peruenturos.*

Ex his exemplis perspicuum est, quàm verum sit illud
adagium ; *Vallus vitem deceptus.* Vt enim valli, quibus vites alli-
gatæ fulciuntur nonnunquam radicibus actis ramis ac frondibus
suis vitem strangulant, aut prostrati palmitem secum trahunt ; sic
diuitiæ & rerum abundantia quibus opulenti nituntur, dum læti-
tias & voluptatem sperantur parituræ, plerumque curas gignunt,
& mille sollicitudinum procellas. Vbi enim plures curæ, quàm
apud opulentos ? vbi rarior quies, quàm apud opulentos ? vbi
somnia interruptior, quàm apud opulentos ? vbi ciborum maius
fastidium, quàm apud opulentos ? vbi frequentior nausea vini,
quàm apud opulentos, qui, postquam se *ad summum gutturem,*
vt Comicus ait, ingurgitarunt, omnia conuomunt ? vbi lites
acerbiores, quàm apud opulentos ? Et hæc vita non sit amara ?
cum tamen pauperes, nec tineam metuant, nec furem ; & totas
noctes securi dormiant, postquam mucido, tanquam Deorum
cibo, & limpida, tanquam nectare, se se suauissimè refecerunt.
Videte igitur, quàm sit *dulcis & rectus Dominus : ys,* qui sunt sine

XI.

S. Augustin.
l. 6. Confessi.
cap. 6.

XII.

Psal. 24. 8.